

ROMANIA
 CURTEA DE APEL ALBA IULIA
 SECȚIA COMERCIALĂ ȘI
 CONTENCIOS ADMINISTRATIV
 DOSAR 2006

DECIZIA CIVILĂ NR.533/CA/2006

Ședința publică din 6 martie 2006

Președinte: - judecător
 - judecător
 - judecător
 - grefier

Pe rol se află soluționarea recursurilor declarate de pârâtele DIRECȚIA REGIONALĂ VAMALĂ BRAȘOV și DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE SIBIU împotriva sentinței civile nr.1594/C/7.12.2005 pronunțată de Tribunalul Sibiu în dosar 2005.

La apelul nominal s-au prezentat: c.j. Luca Daciana pentru pârâta recurentă D.G.F.P. SIBIU, precum și av. Popescu Elena pentru reclamanta intimată

, lipsă fiind pârâta recurentă DIRECȚIA REGIONALĂ VAMALĂ BRAȘOV.

Procedura este îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei după care, se constată că litigiul este scutit de taxa de timbru, conform art.17 din Legea nr.146/1997.

Nefiind cereri de formulat, instanța acordă cuvântul în dezbateri.

Reprezentanta D.G.F.P. SIBIU susține recursul așa cum a fost formulat și motivate, solicitând admiterea acestuia, modificarea sentinței civile atacate în sensul respingerii acțiunii reclamantei. În ce privește cheltuielile de judecată, solicită a nu fi obligat DGFP la plata acestora.

În legătură cu recursul D.R.V. BRAȘOV solicită admiterea acestuia așa cum a fost formulat și motivat.

Mandatară reclamantei intimăte solicită respingerea ca nefondate a celor două recursuri. Cu cheltuieli de judecată conform notei.

CURTEA DE APEL

Asupra recursului de fata;

Examinând actele de la dosar se constată următoarele:

Reclamanta solicitat în contradictoriu cu pârâtele Direcția Regională Vamală Brașov și Direcția Generală a Finanțelor Publice Sibiu anularea procesului-verbal nr. emis de pârâta de ordinul I și a Deciziei nr.54/2005 emisă de pârâța de ordinul II cu motivarea că nu datorează taxe vamale și TVA aferent importurilor efectuate la datele de

19.06.2000,24.12.2000,14.12.2000, deoarece prevederile art.22 din L. 133/1999 care se referă la facilitățile acordate , nu erau abrogate în acel interval de timp.

Secția comercială și contencios administrativ a Tribunalului Sibiu prin sentința nr.1594/7.12.2005 a admis cererea reclamantei, a anulat actele atacate și a obligat părțile la plata sumei de RON cheltuieli de judecată. Instanța a reținut că prin L.76/2000 au fost reintroduse facilitățile vamale pentru importurile efectuate de întreprinderile mici și mijlocii , astfel că reclamanta beneficiază de scutire la plata taxelor vamale și TVA.

Împotriva acestei sentințe au declarat recurs ambele părți solicitând modificarea hotărârii atacate și respingerea cererii reclamantei.

Direcția Regională Vamală Brașov a arătat în motivele de recurs că sentința pronunțată este nelegală și netemeinică datorită faptului că interpretarea unui act legislativ trebuie efectuată în concordanță cu legea fundamentală și cu tehnica legislativă,deoarece în caz contrar s-ar ajunge la interpretări eronate. Pârâta susține că Legea nr.76/2000 modifică numai dispozițiile art.37 din OUG 17/2000, fiindcă în caz contrar ar fi trebuit abrogată sau aprobată ordonanța în integralitatea ei și nu doar anumite elemente. Art.8 pct.3 din L.76/2000 nu repune în aplicare art.22 din Legea nr. 133/1999 ,deoarece acest articol este un text modificator al art.37 din OUG 17/2000 , care abrogă art.22 din Legea nr.144/1999. Nu este admis că prin abrogarea unui act de abrogare anterior să se repună în vigoare actul inițial. În ceea ce privește adresa nr.21029 /2000 a foste DGV se arată că ea nu are caracter normativ.

În drept s-au invocat prev.art. 304¹, 312 al.3 C.pr.civ.

DGFP Sibiu arată că art.22 și 25 din L.133/1999 au fost abrogate expres prin OUG 17/2000,abrogare cu caracter definitiv, astfel că articolele abrogate nu mai pot fi niciodată repuse în vigoare. Pe de altă parte se critică faptul de a nu fi obligat instanța doar pârâta DRV la plata cheltuielilor de judecată , deoarece DGFP este doar organul administrativ-jurisdicțional, cealaltă pârâtă fiind organul care a emis actul de impunere.

În drept s-au invocat prev. art.299-316 C.pr.civ.

Examinând sentința atacată sub aspectul motivelor de recurs invocate,Curtea constată următoarele:

Prin procesul de control s-a stabilit în sarcina reclamantei plata unor datorii vamale și TVA restante pe motiv că pentru importurile definitiv efectuate a beneficiat în mod eronat de scutire , în baza Legii nr.133/1999.

Prima instanță de fond a dat o interpretare corectă modificărilor succesive aduse art.22 din Legea nr.133/1999, fiind în concordanță în primul rând cu principiul fundamental al stabilității raporturilor juridice fiscale și vamale sub aspectul reglementărilor legislative.

Facilitățile fiscale instituite prin art.22 din L.133/1999 au fost supuse în timp unor numeroase modificări legislative, de la două abrogări dispuse prin normele OUG 215/1999 și OUG 17/2000, o înlăturare de la abrogarea dispusă prin dispozițiile OUG 17/2000 și conținută în art.8(3) din L.76/2000, o repunere în vigoare a articolului 22 prin OUG 297/2000 și o infirmare a textului OUG 215/1999 prin Legea nr.285/2001.

legii
vama
modi
215/1
menți
nr.13.
de la
Legea
reprez
ordon

legale
din Le
în per
fiind n

cheltui
dispoz
obligat
fost în
soluțio
contest
ca part
actele
nelegal
pretenți
F
prima i
nefonda
În
plăteasc
repreze
23-dosa
ca nedo

REGIO
FINAN
dată ș
comerc

Rolul activ al instanței de judecată se manifestă și sub aspectul aplicării legii subordonat respectării principiului stabilității raporturilor juridice fiscale și vamale. În acest sens se apreciază că intenția legiuitorului exprimată în modificarea art.37 din OUG 17/2000 prin Legea nr. 76/2000 , respingerea OUG 215/1999 și modificarea Legii nr.133/1999 prin OUG 297/2000 este aceea a menținerii în vigoare a facilităților fiscale vamale instituite de art.22 din Legea nr.133/1999 și pentru anul 2000, respective începând cu data de 5 mai 2000,data de la care a intrat în vigoare Legea nr.76/2000. Nu se poate ignora nici faptul că Legea nr.76/2000 aduce modificări art.37 din OUG 17/2000 , chiar dacă nu reprezintă o lege de aprobare a ordonanței, totuși infirmă o prevedere a ordonanței, situație de excepție permisă de art.60 din L.24/2000.

În consecință, prima instanță a dat o interpretare corectă reglementărilor legale succesive care au vizat menținerea facilităților fiscale instituite de art. 22 din Legea nr. 133/1999, concluzionând corect că aceste facilități erau în vigoare în perioada importurilor realizate de reclamantă, actele ulterioare de control fiind nelegale.

De asemenea, critica sentinței privind obligarea DGFP la plata cheltuielilor de judecată se constată ca nefondată , făcându-se în cauză aplicarea dispozițiilor art.274 C.pr.civ. privind partea care a căzut în pretenții și care este obligată să suporte cheltuielile de judecată. Chiar dacă actele de impunere au fost întocmite de Vamă,contestația formulată împotriva acestora a fost soluționată de DGFP ca organ cu atribuții administrative privind soluționarea contestațiilor , decizia pronunțată fiind aceea de respingere. Cum și DGFP a stat ca parte în proces, iar în cele din urmă s-a constatat de către instanță că atât actele de impunere cât și decizia prin care a fost soluționată contestația sunt nelegale și s-a dispus anularea lor, în mod firesc cele două pârâte căzute în pretenții trebuie să achite cheltuielile de judecată.

Față de aceste considerente,se apreciază că în cauză sentința pronunțată de prima instanță de fond este legală și temeinică, iar recursurile formulate fiind nefondate urmează a fi respinse.

În temeiul dispozițiilor art.274 Cod pr.civilă vor fi obligate recurentele să plătească intimatului câte cheltuielile de judecată în recurs reprezentând onorariul avocațial dovedit cu factura fiscală depusă la dosar (fila 23-dosarul Curții). Cheltuielile de transport solicitate de recurentă vor fi respinse ca nedovedite.

Pentru aceste motive
În numele legii

DECIDE

Respinge ca nefondate recursurile declarate de pârâtele DIRECȚIA REGIONALĂ VAMALĂ BRAȘOV și DIRECȚIA GENERALĂ A FINANTELOR PUBLICE SIBIU împotriva sentinței civile nr.1594/7.12.2005 dată și pronunțată în dosarul 3005 al Tribunalului Sibiu – secția comercială și contencios administrativ.

Obligă recurentele să plătească intimatei câte
de judecată în recurs și respingă ca nedovedită cererea privind acordarea
cheltuielilor de transport. fiecare, cheltuieli
Irevocabilă. acordarea
Pronunțată în ședința publică din 6 martie 2006.

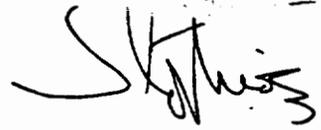
PREȘEDINTE,

JUDECĂTOR,

JUDECĂTOR,

GREFIER,

Red. C.G.
Dact.B.I./2 ex./6 04 2006

Judecătoria de Timbru în vigoare de la 4/12/2005
41.465/27/24.05
2006

Dăm împuternicire și ordonăm
agenților administrativi și ai forței
publice să execute această (hotărâre)
procurorilor să stăruie pentru adu-
cerea ei la îndeplinire.
Spre încredințare (hotărâre)
se supune de
Pr
Grefier

TRIBUNALUL CLUJ
Prezenta hotărâre fiind conformă
cu dispozițiile art. 115 din Codul de
procedură civilă nr. 100/1999
se legalizează prin prezenta
ca să devină executabilă la casa
de depuneri nr. 2/2006
GREFIER

REGIC
INAN
ată ș
omerc